

CÍTOLIBSKÝ ZPRAVODAJ

1 / 97

ANKETA

? Jaký typ kultury máte nejraději a proč?

Ve volném čase, kterého mám při podnikání velice málo, ráda využiji každou příležitost, abych mohla jít do divadla a nějakou dobrou činohru. Mimo tento žánr mám velice ráda populární a country hudbu. Oba tyto způsoby odpočinku mě příjemně odvedou od každodenních povinností.
Paní Tittlová

Nejvíce mě zajímá sport, zúčastňuji se ho pasivně, návštěvou přímo na hřištích. Pak je to samozřejmě televize, kde si vybírám některé pořady a bohužel minimálně chodím do divadel a do kina. Pan Jiří Pokorný

Oproti létům, kdy jsme v Cítolibečch bydleli, jsou kulturní možnosti minimální. Hodnotím ale práci paní Pokorné v knihovně a akce, které se tam pořádají i díky spolupráci dalších žen. Pěkný byl i zájezd na Zahradu Čech do Litoměřic, jen škoda tak malé účasti. Mile mě překvapily i výstava a besídka v místní škole při příležitosti jejího výročí.

Jinak vzhledem ke zdravotnímu stavu přiměřenému věku a hlavně dopravním možnostem, zbývá televize, kterou můžeme i vypnout. Paní M. Klainová

Kulturu máje, byl bych rád, kdyby se zase rozjel Dělnický dům, jeho sál, a byly tam zábavy si vybírám podle nálady, ale každopádně ze všeho nejraději mám v obci staré zvyky a oslavy. Proto podporuji Staročeské jako dříve. Jinak pochopitelně mimo televize, kterou mezi kulturu dvakrát nepočítám, rád navštěvuji kino, občas divadlo. Pan Skočdopol

OBECNÍ ÚŘAD INFORMUJE

Krátké zhodnocení činnosti obce na stavebních akcích

- **Na jaře** roku 1996 byla ukončena stavební činnost na p ředsálí Dělnického domu dohotovením sociálního zařízení. Oprava DD pokračovala novým omítnutím západního štítu a při této příležitosti byly vyplněny díry ve štítě, které nám zanechal při opravě podnik OSP Louny.

- **Ve stejné době** proběhla vestavba sociálního zařízení na zdravotním středisku. Původní zařízení zakázal užívat Okresní hygienická stanice v Lounech.

- **Byla provedena** úprava-nadezdívka kanalizačních vpustí ve Fugnerově ulici .

- **Chodníky** : první byl opraven chodník u Mýta, následovaly chodníky kolem zámecké zahrady, zámku, u Běšínských, v Poustkách a u nákupního střediska.

- **Byla provedena** výměna venkovního schodiště ve školce.

- **V létě** byla opravena nadvakráte studna na hřbitově a rozpadající se zídka u Chronose.

-**Na stěhování** morového sloupu byl konečně vybudován základ , položeny schody a zabudován podstavec vlasního sloupu.

Hlavními stavebními akcemi byly:

-**Oprava** střechy jižního křídla zámku, zde byla položena nová střecha, vyměněny poškozené trámy a latě

-**Začátkem** roku jsme využili možnosti přečerpání odpadních vod z obce na čistící stanici v Lounech, podmínkou této akce a dalšího případného rozšiřování Cítolib bylo odvést přebytečnou vodu z požární nádrže do rybníka v Bažantnici. Tato akce nakonec proběhla a to ve spolupráci s našimi myslivci, kteří vyčistili a místy prohloubili Štůlu - strouhu, která tuto vodu odvede do Bažantnice

-**Obci** nastal problém s obsazením lékaře našeho střediska. MUDr. Kaplanová nám z rodinných důvodů koncem roku odešla a obci nastalo ježdění a shánění lékaře. Vše dobře dopadlo, dnes již na středisku slkouží Mudr. Orišek z Prahy.

-**Náš Sbor** dobrovolných hasičů dostal od profesionálů ze Žatce starší požární vůz Škoda. Na voze je namontována cisterna s 30 hektolitry vody. Vozidlo není možné garážovat v nevytápěné garáži a tak rada odsouhlasila zavést v garážích ústřední vytápění. Hasiči si sehnali topná tělesa, kotel a začalo se s montáží. Žel kotel nevydržel, musel se koupit nový, důležité však je, že voda nezamrzla . Hasiči si už sami rozšíří topení do celé hasičárny. Zde je potřeba ještě připomenout, že starosta Havel si dokázal vyjednat na Městském úřadě v Lounech finanční podporu 20.000,-Kč.

-**V měsíci** listopadu byla zahájena stavba silničního obchvatu města Loun. Stavební firma vozila z dolíku ornici na skládku obce, za místní hřbitov. Obec ornici hodlá využít na úpravu veřejného prostranství, okolí rodinných domků v obci. Při převážení bylo dost křiku a stížností, doufejme však, že máme nepříjemnosti za sebou.

-**Základní škola** v Cítolibech pravidelně vyjíždí s žáky na divadelní představení do Mostu: září - Děd Vševěd, leden - Sněhurka, duben - Rusalka.

-**Dne 21.února** se již tradičně konal školní masopust., při němž se soutěžilo o nejlepší masku, ale i vyhlašovaly výsledky školních sběrových soutěží

-**19.března** se ve škole uskutečnila společná dílna s pracovníky lounského muzea, při které se děti seznámily s různými technikami zdobení kraslic, starými velikonočními tradicemi. Práce dětí z této dílny byly vystaveny v pracovně přírodopisu a shlédli ji všichni diváci velikonoční školní besídky.

- **Škola** se zúčastnila, v rámci programu rozvoje základního a středního školství, již třetího ročníku soutěže v dramatické tvorbě. Projekt byl velice kladně hodnocen oponenty: PhDr Jiří Brixí

publicistkou Janou Kalinovou z Prahy
dramaturgem divadla Litvínov

Náš projekt byl schválen a podpořen částkou 76.000,-Kč na další rozvoj činnosti

120. let Sboru dobrovolných hasičů v Cítolibeč

22. února 1997. Rozhovor se starostou hasičů v Cítolibeč Zděnkem Havlem a velitelem Pavlem Havlem .

Hasiči byli v Cítolibeč organizováni od roku 1877 i když podle kronik působili v obci a okolí jako skupina lidí, ochotných pomáhat při požárech a různých událostech odnepaměti. Tak jak jsem je poznala já, například při spolupráci na vydařeném Dětském dni na cítolibske návsi v roce 1996, je to sehraná parta lidí. Suchá čísla ze statistiky za loňský rok říkají: počet událostí kterých se jednotka zúčastnila - 21, průměrný počet hasičů na výjezdu 6, požáry 17 zásahů, dopravní nehody 2, technické pomoci 2. Cítolibští hasiči smluvně zastupují dobrovolnou jednotku města Loun. Dobrá je i spolupráce s profesionálním sborem v Žatci a Lounech.

*Dá se nějak určit ohňová sezóna? Vyjíždí častěji v zimě nebo na jaře ? Jaké požáry jsou nejčastější?

„Podle okresní a celostátní statistiky je celkově požárů mnohem více než v letech minulých. Ted' začne vypalování mezí, kdy oheň přeletí do stohů, lesa, to taky vyjíždíme třikrát za den. Potom je to sezóna žní, záleží na létu. Na podzim se začíná topit, přes léto se vytvoří trhlina v komíně a když se zatopí, chytanou saze v komíně a pokud je dům starý, stropy dřevěné se slámou, tak i přes rychlý zásah jednotek bývá škoda velmi značná. „

*Na otázku jak dlouho působí u hasičů odpovídají oba, že činnost zdědili po otci, který starostoval 28 let. Pracují tedy od kategorie žáků. Práce s mládeží má pořád dobré výsledky. Když opominu fakt, že si vychovávají své nástupce, tak skvělé jsou prezentace na přeborech „Hry plamen“, kde loni obsadili první místo v okresním kole a osmé místo v kraji. Je to velký úspěch, protože děti v Cítolibeč nemají zdaleka tak dobré podmínky pro celoroční přípravu na rozdíl od dětí ve městech, které trénují v tělocvičnách v rámci školní výuky.

V neposlední řadě tu hraje velkou roli nedostatek peněz. Je problém sehnat sponzory na různé akce , pomůcky, nářadí, prostor na přípravu.....

Další aktivitou, kterou se mohou Cítolibští pochlubit, je každoroční organizování Staročeských Májů. Ze zprávy čtu: celkem se tančilo u 70 májek a průvod obcí trval přes čtyři hodiny. „Každý rok se snažíme vymyslet vylepšení, jenže narážíme opět na nedostatek peněz. Chtěli jsme si například půjčit kočár a koně do průvodu, jenže jsme nesehnali finanční prostředky. Musíme v první řadě zaplatit muziku, která je ochotna celé odpoledne chodit po vsi a hrát u každé

májky, a to třeba ne jednou, kytici pro nejmadšího a nejstaršího občana, a k pomníku padlých u cítolibského zámku. Přes veškeré potíže chceme Staročeské máje udržet. Alespoň takhle. „

**Vzpomeňte na zásah, při kterém jste měli hodně nepříjemné pocity, strach. „Nepříjemné pocity máte prakticky u každé náročnější události. S čím se teď častěji setkáváme a co je vždycky ošklivé, jsou dopravní nehody. Asistovali jsme například při té velké havárii na křižovatce v Cítolibech. Zásah hasičů spočívá v tom, že musí vyprostit z auta těla obětí nehody a uklidit celé místo. Tady se jednalo o likvidaci 400 litrů nafty. Byli jsme například ještě také v Kozlech, kde se převrátila velká cisterna s 24.000 hořlaviny, každou chvíli to hrozilo výbuchem. Asistovali jsme profesionálním hasičům z Litvínova, kteří měli připravenou těžkou pěnu a při akci jsme museli dodržovat přísná pravidla. To se ale nebojíte, děláte a přitom nemyslíte na strach. Potom v klidu, když si představíte co by se mohlo stát. “*

**Jak vlastně spolupracujete při autonehodě s lékařem?*

„My musíme raněného vyndat z auta. Ale pokud je v bezvědomí, nebo těžce krvácí, ošetří ho doktor přímo v autě a my nastupujeme až potom. Taková kuriozita - co my si vyslechneme nadávek od řidičů při vyprošťování. Bereme to s humorem a říkáme si, dokud má sílu nadávat, tak to není s ním ještě zlé. Dokud mluví je to dobré“

**Co je při zásahu hasičů nejdůležitější?*

„Práce v hasičině není práce jednoho člověka. Jeden neznamená vůbec nic. Je to práce kolektivu, musíme se na sebe spolehnout. Při zásahu jistí život jednoho ten druhý, zapomíná se na nešvary a hádky mimo. Někdo musí pořád zajišťovat zázemí, údržbu aut, techniky.....“

Že jsou sehranou a dobrou partou, že jsou na svoji dobrovolnou a bezplatnou práci pyšní, bylo řečeno, byť nepřímo, během rozhovoru několikrát. Dělalí prostě hasičinu, svého koníčka, s láskou.

Věra Pokorná

Vodní věž v Cítolibečech.

Vodárenská věž, urbanistická památka, která dotváří kolorit rozlehlé návsi s rybníkem a studničním domkem, byla postavena na východní straně návsi pod rybníkem u stávající selské zástavby a sloužila pravděpodobně k zásobování užitkovou vodou pouze zámku a velkostatku.

První zmínka o vodovodu pro Cítoliby je již z roku 1569, kdy se v kupní smlouvě uvádí, že „....při tom trhu se dvě vinice, chmelnice a rybníky vpravo od cesty chlumčanské k Lounům vedoucí a nad žabincem s vodovodem“ Zmíněný vodovod nemá však s popisovanou vodárenskou stavbou nic společného. Vznik vodárny nutno klást do období kolem roku 1717, kdy byl zbarokizován gotický kostel, vystaven barokní zámek a založena barokní zahrada se čtvercovým vodním bazénem. Přímé důkazy však chybějí.

První konkrétní zmínka o existenci cítolibské vodárny je až z roku 1785. Zda byl z tohoto zdroje zásobován i pivovar, o kterém víme, že v roce 1789 již stál, není jasné. Na grafickém listě se objevuje objekt cítolobské vodárny v plné kráse. Vodárna je také zcela zřejmě zobrazena na mapě Stablního katastru z roku 1832. Dále se dovídáme, že podle smlouvy ze dne 2. prosince 1878 bylo vodárně velkostatku přiděleno č.p. 46, které původně patřilo domu Anny Mockerové. V roce 1885 dochází k rekonstrukci střechy, která byla proti původní podobě snížena, jak vypovídá letopočet na střešní korouhvičce, která se dodnes zachovala.

Kdy cítolibská vodárna ukončila své původní poslání nelze prokazatelně zjistit. Snad někdy v prvním dvacetiletí tohoto století. Dne 20. června byl zámek prodán lounskému okresu s tím, že v něm má být zřízen sirotčinec. V této době probíhají jednání se správou velkostatku o povolení přívodu vody ze studny zvané Barborka u tehdy již zrušeného pivovaru. Někdy v letech 1930 až 1932 zde byla postavena čerpací stanice. Jisté je že v roce 1928 v Cítolibečech žádný vodovod nebyl. Více údajů přes velkou snahu nebylo možno zjistit.

V suterénu této budovy byla objevena a zdokumentována lednice se stopami po umístění vodního kola, které vyčnívalo původně částí svého profilu do přízemí (dnes druhotně zaklenuto). Voda pro pohon vodního kola přitékala náhonem od západu, asi z blízkého rybníka. Voda určená pro zásobování pravděpodobně přitékala štolou od severu z místní vodoteče. V lednici byla v průběhu let udělána řada stavebních úprav, jejichž účel nelze odhadnout. Čerpací stroj byl umístěn v přízemí odkud čerpal vodu do nádrže umístěné v horních partiích stavby.

I přes tato neúplná zjištění, zejména absence archivního materiálu, lze říci, že cítolibská vodní věž je dobrým příkladem barokního vodárenského stavitelství. Citováno z časopisu SOVAK Časopis oboru vodovodů a kanalizací. Napsal

Jaroslav Jásek.

PAVLOVY DOPISY

z cesty kolem světa

díl 4.

Nazdar rodičové

Cochabamba 2.6.1971

To je údivu, že zase píšu, co? Není to moje zásluha, byl jsem psychickým nátlakem donucen napsat. Do Asuncionu jsem se dostal, jak už víte, po menších obtížích, vyřídil jsem si všechny formality a víza a 10. května jsem vyrážel autobusem do Uruguaye - Montevidea. Město bylo dosud pod vojenským dozorem po předcházejícím neúspěšném puči a nebylo vůbec zvláštností slyšet hlavně v noci praskat výstřely. Městem neustále pojížděly vojenské kamiony s po zuby ozbrojenými vojáky a policisty. První noc jsem přečkal v jednom z člunů v doku, hlídán psy a hlídačem. Druhý den odpoledne jsem se vypravil do města a, kde se vzali tu se vzali, dva Němci, se kterými jsem se viděl přede dvěma měsíci v Asuncionu. Bylo to tak nečekané, že jsem zapomněl mluvit německy a plyně je oslovoval česky. Teprve jejich nechápající obličej mi prozradily, že jsem zvolil špatnou řeč. Domluvili jsme se a protože příští den odjížděli do Buenos Aires, nabídl jsem se, že jim budu dělat doprovod. Noc jsem přespal u nich v hotelu a pak jsme se rozjeli do Buenos Aires. Busem jsme jeli jenom asi 200 km od Montevidea. A pak lodí přes Rio de la Plata. Na hranici jako už obvykle vzbuzoval údiv můj pas. Jediné štěstí, že tihle lidi nemají ponětí, co je originální německý pas. Při přechodu hranic jsem míval takový divný pocit podobný strachu, ale už jsem si zvykl a pokud budí můj pas pozornost, naučil jsem se lhát, že je to pas nový, a že takhle budou vypadat všechny pasy. Zatím mi to vždycky prošlo. Kluci po příjezdu do Buenos Aires měli potíže s lodí, koupil jsem si lístek na vlak do Mendoza a řekl jsem si, že dál zkusím štěstí na stopu. Město Mendoza leží těsně u paty Kordiller a tak už při prvním stopu jsem se ocitl mezi záplavou šutrů. Bylo tady nečekaně moc problémů, předně to byl nedostatek vody, vesnice na kilometry daleko a voda nikde, a slunce pražící do zbláznění. Díky Bohu jsem se dostal do malé vesničky asi 100 km od hranic. Druhý den, celkem odpočinutý, jsem se vydal na cestu. Šlo to dobře a já se dostal do blízkosti hranic a tam potkal dva „mochilleros“, tak se tu říká nám stopařům. Mně tu říkají, protože jsem k nerozeznání „neoameričan“ El gringo, a myslí tím něco jako severoameričan nebo cizinec vůbec. Podle práva stopařů oni tu byli přede mnou a já tedy musel za ně dozadu. Asi za půl hodiny mě zastavil kamion a na korbě už mě vítali tihle známí

hipíci. Dorazili jsme v úžasné zimě, to už jsme byli v nadmořské výšce 3.500 m n. mořem, k argentinským hranicím. Vjeli jsme přímo do mraků a začalo sněžit. Nikdy jsme nebyl dost vděčný za svůj kabát z Bundeswehru. Přešli jsme hranice a čekal nás tunel skrz hory na chilskou stranu. Br.....3200 m dlouhý tunel bez světla, s nepříjemně protahujícím ledovým větrem. Občas nám na cestu posvítí projíždějící auta. Drželi jsme se za ruce a občas sebou sekli na zem, když jsme zrovna stoupli na ledovou plochu. Všude visely ledové rampouchy. Tunel byl nesmírně úzký a vlastně jen pro vlak a auta musela jezdit mezi kolejemi. Zaslechli jsme hučení vlaku a ztuhli jsme. Kam se před touhle obludou schováme? Rychle jsme hledali nějaký výklenek. Marcelo ho našel a stáhl mě dovnitř. Zajiskřilo se mi před očima a dostal jsem dobře mířenou ránu do nosu. Marcelo byl menší, pod tím kabelem prošel těsně, ale mě vyšel pěkně na nos. Vlak už projel a nám už zbývalo do konce jen pár metrů. Kontrola a policie. Mám ukázat peníze. Naštvaně ukazuju své dolárky. O.K. můžete jít. Ti dva to mají těžší, jsou bez peněz. Půjčil jsem jim, ale policie to nechce uznat. Dostal jsem od nich adresu v Santiagu a uzavírám před poldíky obchod. Koupil jsem od Marcela hodinky a stříbrný řetízek. Já musel ale odjet, abychom si to nemohli vyměnit. Měl jsem štěstí a hned první kára mě vzala až do Santiaga. Byl to doktor z německé rodiny, dobře jsme se domluvili. Moc dobrý chlapík, bydlel jsem dva dny u něho. Později jsem se začal shánět po adrese hipíků. Byla správná, ale nikdo je neznal. Pomyslel jsem si, dobře prodáno, a smířoval jsem se s tím, že mé dolárky jsou v tahu. Druhý den jsem je potkal ve městě a vše se vyjasnilo. Dávají mi svou adresu v Bolívii. Pak zase pokračuji v cestě. Teď už po předchozích, dá se říci dobrých zkušenostech, jedu jenom stopem. Měl jsem štěstí zastavuje mi kamion do Antafagarta. Jeli jsme tři dny, v noci jsem spal na korbě a řidič v kabině. Směr Puno-Tititcaca jezero vede prakticky pouští. Byla to cesta bez života. Jsou tu pusté hory bez jakékoliv stopy vegetace, jen v některých místech roste taková pitomá tráva a kaktusy. Jel jsem v noci autobusem narvaným indiány. Tak tohle už se nedá popsat. Vyjeli jsme až do výšky 4.500 n.mořem a tady byla teplota kolem minus 5 st. Samozřejmě autobus bez vytápění byl podobný pojízdné ledničce. A tady na náhorních plošinách And jsou velké rozdíly mezi denními a nočními teplotami. Ke všemu to sluníčko nejen hřeje, ale řádně pálí, byl jsem bez klobouku a tak to tam opět odnesl můj nos a obličej. V Puno jsem opět potkal hipíka a po zjištění, kolik stojí dráha, jsem se rozhodl opět pro stop. Jde to pěkně, ale má to jeden háček, řidiči chtějí po svezení peníze. Řešíme to celkem jednoduše, jde se na policii. Pánové jsme studenti, nemáme dost peněz. A policie z moci úřední zastaví auto a řekne řidiči, vemte tyhlety sebou a my už jedeme. Dobré, ne? Konečně je tu policie také k něčemu dobrá. Mezi nové zaměstnání Indiánů, dosud oblečených v jejich krojích, přibýlo také pašování. Policie na cestách dělá razie a já jako cizinec jsem nikdy nebyl prohledáván a Indiánky mě vždycky vycpaly kontrabandem, abych jim to pomohl propašovat.

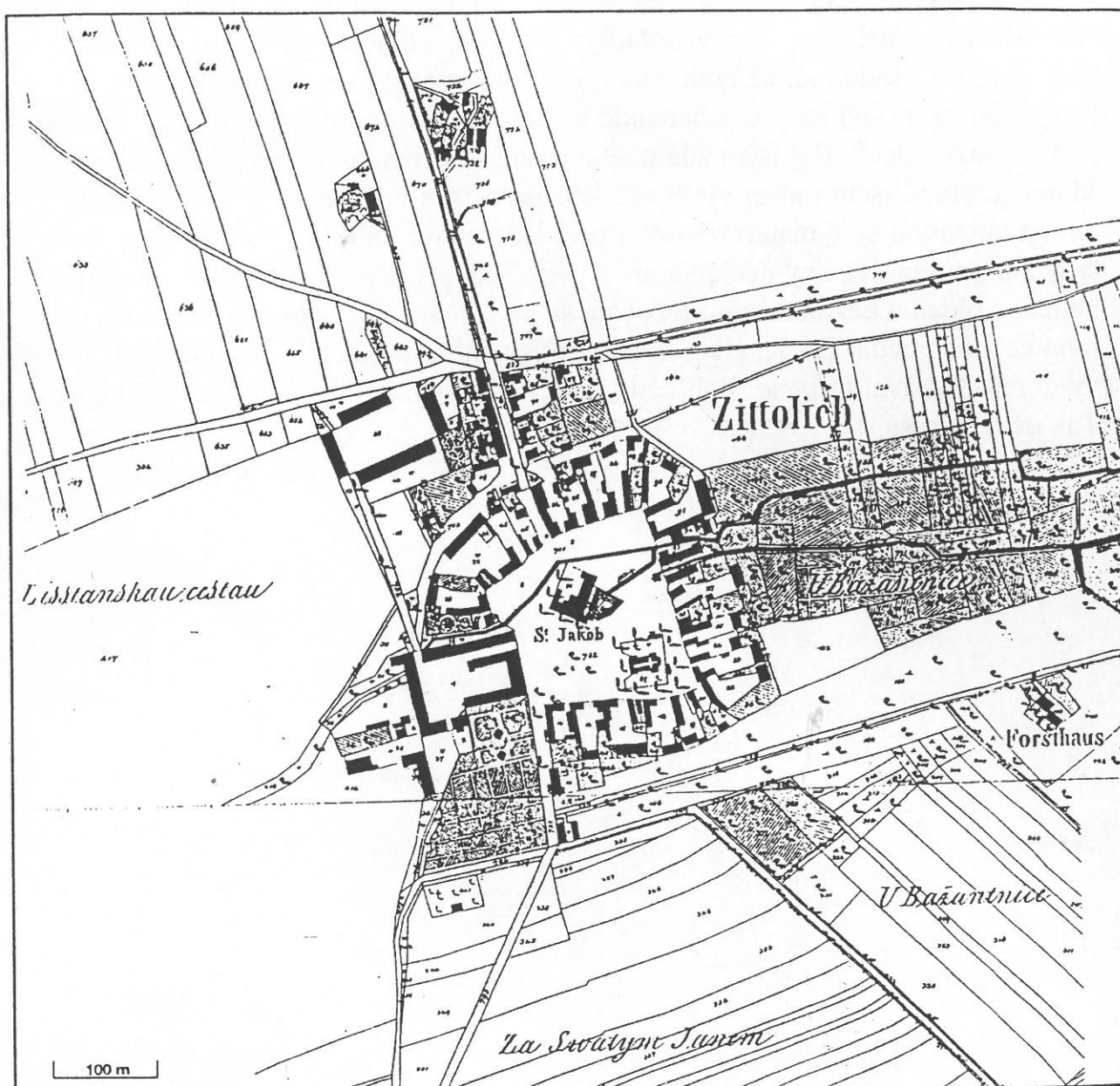
Altiplano je skutečná rovina. Na kopcích je velké osídlení, samozřejmě Indiány. Výška je 3.800 m.n.m

U La Plas mně čekaly nepříjemnosti. Já jsem pral a druhý hipík šel do města. Uprostřed praní jsem byl vyrušen. Policie přivedla hipíka a vybafla na mně "dokumenty", měl jsem vše v pořádku, tak zase odfárali. Chtěli nás prohlédat kvůli drogám. Budu rád, až budu moci z Peru zamávat na bolivijskou stranu.

Druhý den jsem byl už v Cochabandě na adrese, kterou mi dal Marcelo. Trochu mi to vyrazilo dech. Byl jsem zde u jeho rodičů přivítán jako spasitel či zachránce Marcela. Hned jsem musel vyprávět, kde jsem se s ním setkal a jak to všechno bylo a nejednou se v mateřském oku paní Comézové zaleskla slza. O tom, že se tady zdržím jen dva dny nechtěla ani slyšet. Ted' prý jsem její syn a zůstanu tady nejméně týden a bez diskuze. Stěžovala si, že už Marcelo nepsal měsíc a ona je z toho celá nemocná. Zarděl jsem se a tak přišla otázka: „A kdy jste naposled psal vy domů?“ Ošíval jsem se. Pohrozila mi a prohlásila, že okamžitě musím napsat. Tak už tedy píšu.

Zatím nazdar Pavel.

CÍTOLIBY

Cítoliby, mapa stabilního katastru z roku 1841.

Pro potřeby Obecního úřadu v Cítolibech
vytiskla firma: **ICOMP Computer Louny**
partner firmy **AutoCont** a **XEROX**, tel./fax 0395/4633, 5165

Tiskařský šotek si v tomto čísle opravdu zařádl. Proto se velmi omlouvám
panu Skočdopolovi. Jeho přesná odpověď na naši otázku zní:

Kulturu si vybírám podle nálady, ale každopádně ze všeho nejraději mám v obci
staré zvyky a oslavy. Proto podporuji Staročeské máje, byl bych rád, kdyby
se zase rozjel Dělnický dům, jeho sál a byly tam zábavy. Jinak pochopitelně
mimo televize, kterou mezi kulturu dvakrát nepočítám, rád navštěvuji kino,
občas divadlo.